

De ce cred (încă) în șansa coabitării

În timp ce atenția presei și a opiniei publice e captată de circuitul așa-zisei privatizări a Oltchim, de rostogolirea altor „dosare grele” și de nesfârșitele telenovele care amuză vulgul, scena politică autohtonă dă în clocot. Campania electorală bate la ușă, iar lucrurile sunt mai complicate ca oricând, pentru că nici guvernele Boc și Ungureanu, care au plecat, și nici actuala echipă a USL nu au cu ce să se fâlească în fața cetățenilor care vor fi chemați la urne. Departe de a se fi încheiat, criza economică a lăsat urme adânci în nivelul de trai al populației, iar valurile de scumpiri, care se prăvălesc peste noi și acum, ca la fiecare început de toamnă, vor împinge situația până în pragul deznădejdiei, exact la debutul iernii, când suntem așteptați la vot. Or, sper să fiți convingși, pe nimeni nu interesează, în condițiile date, trendurile din sondajele manipulative și cu atât mai puțin pălăvrăgeala politicianistă, din care nu rezultă nimic bun pentru viața cetățeanului. Deci, nu e rost de speranțe electorale nici pentru useliștii care aruncă totul pe spinarea guvernelor precedente, și nici pentru pedeliștii care denunță Cabinetul Ponta că nu a făcut nimic în cinci luni! Realitatea e că nici unii, nici ceilalți nu puteau face decât exact ceea ce le permiteau FMI-ul și Comisia Europeană, în regimul de austeritate impus de criză. Sigur însă, că ar mai putea fi loc și pentru unele concesii sau ajustări, dar cu condiția ca mesagerii noștri să vorbească aceeași limbă și să pună umărul deopotrivă la ieșirea țării din impas. Când colo, dumnealor continuă să se spoiască reciproc și aici, acasă, dar și la Înaltele Porți unde e clar că trebuie să ne închinăm, dacă tot am vrut în NATO și UE, cum vrem, de asemenea, și în Schengen, și în Euro, și în Uniunea bancară și în viitoarele State Unite ale Europei. Au trecut atâția ani și tot n-am înțeles că, fiind admiși în cele două organizații, nu numai că nu mai putem fi de capul nostru, dar trebuie să vorbim aceeași limbă și cu ei, dar și aici, în țară, între noi. Oare de câte ori și pe câte canale trebuie să ni se repete că și în România e nevoie de coabitare, pentru a putea spera să ieșim din criză? Iar dacă la nivelul de vârf, al președintelui și primului ministru, au apărut deja semne promițătoare că s-ar putea ajunge la o asemenea înțelegere și colaborare, cum să facem să explicăm și grupărilor politice că și discursurile lor trebuie schimbate radical și în același sens? Dihonia de acolo vine și acolo se perpetuează, amplificată fiind, din păcate, de tonurile dure, partizane și acuzatoare, promovate de o parte sau alta a mass-media, în numele „stângii” sau al „dreptei”. Paradoxul e însă că nici stânga nu e stângă, cum nici dreapta nu promovează, cu adevărat, valorile dreptei. Totul e mai mult o vorbărie goală, în locul numitorului comun care trebuie să fie susținerea și încurajarea mediului privat, singurul care poate conduce la creșterea economică, iar prin aceasta, unica șansă de a asigura protecția socială și ridicarea nivelului de trai.

Horia Alexandrescu